

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

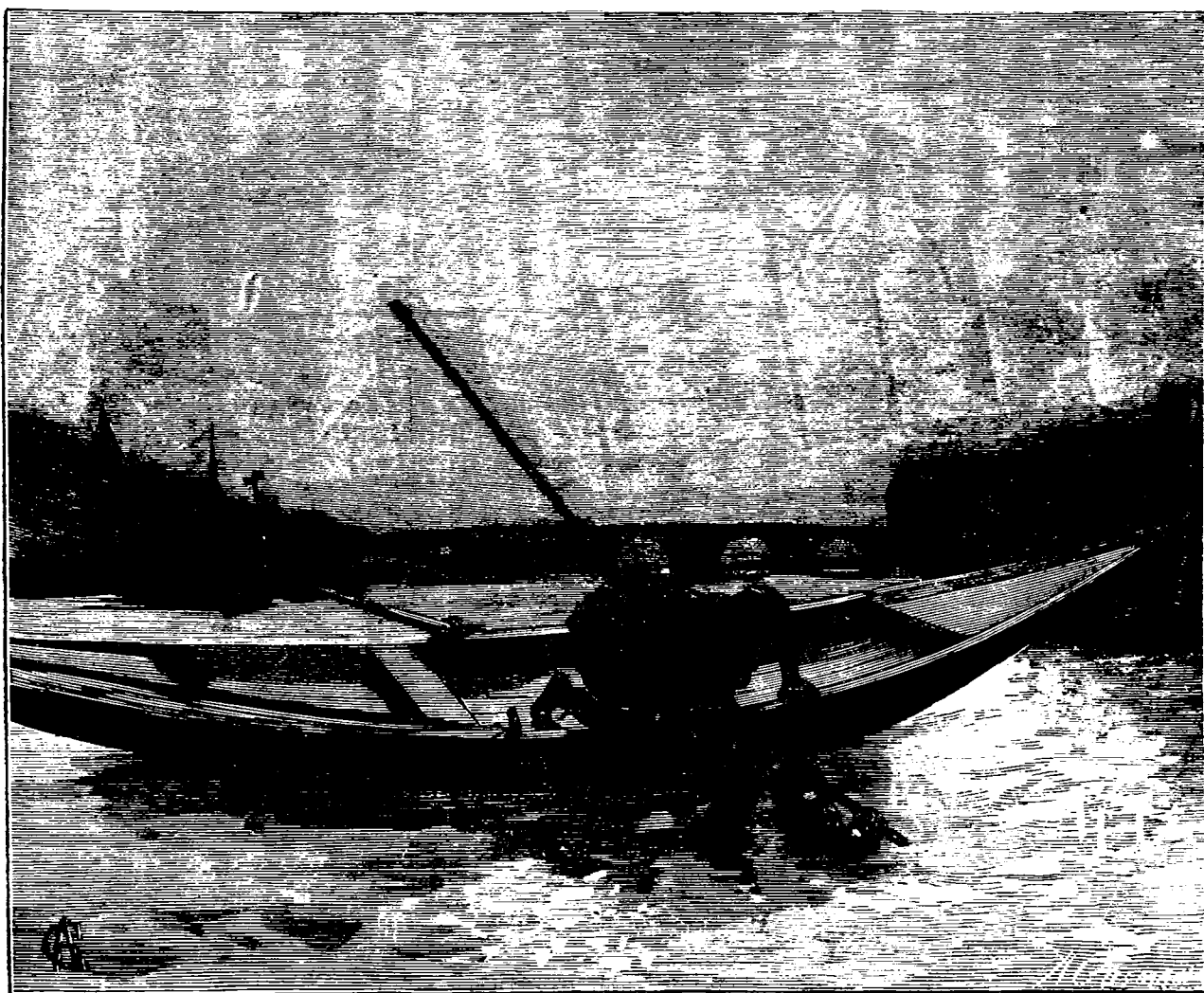
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰβάν Τουργκένιεφ. (συνέχεια), μετάφρ. **B. — **ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ**, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — **ΚΑΘ' ΟΔΟΝ**, διήγημα, ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, ὑπὸ Δισώπου.

ΕΤΗΡΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἦρπας τὸν Καπελοῦζον ἐκ τῆς κόμης. (σελ. 242).

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Ὁ Χριστόφορος - Θεόδωρος - Γκοτλιέβ Λέμ ἐγεννήθη τῷ 1786 ἐξ οἰκογενείας ἀπόρων μουσικῶν κατακούσης εἰς τὴν πόλιν Σέμνιτς, τοῦ βασιλείου τῆς Σαξωνίας.

Ὁ πατὴρ του ἐπαιζεν αὐλὸν καὶ ἡ μήτηρ του ἄρπαν, οὗτος δὲ ἐν δεκαπενταετῇ ἡλικίᾳ ἐξησκειτο εἰς τρία διάφορα ὄργανα. Ἐν ἡλικίᾳ ὀκτῶ ἐτῶν ἐγένετο ὀρφανός, ἐν δεκαετῇ ἤρξατο νὰ κερδαίνει μόνος τὸν καθημερινὸν ἄρτον του. Ἐπὶ πολὺ διήγαγε τοχοδιωκτικὸν βίον, παίζων πανταχοῦ, εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, εἰς τὰς πανηγύρεις, εἰς χωρικοὺς γάμους, καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς χορούς. Τέλος κατάρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινὰ ὀρχήστραν καὶ βαθμηδὸν ἐγένετο ἀρχιμουσικός. Ἡ ὡς ἐκτελεστοῦ

ἀξία του δὲν ἦτο μεγάλη, ἐγνώριζεν ὅμως κατὰ βάθος τὴν τέχνην του. Εἰκοσιοκταετῆς μετηνάστευσεν εἰς Ῥωσίαν ἔνθα ἐκλήθη ὑπὸ εὐπατρίδου τινὸς ὅστις καίτοι ἀποστρεφόμενος ἐγκαρδίως τὴν μουσικὴν, ἐκ ματαιοφροσύνης εἶχεν ὀρχήστραν. Ὁ Λέμ διέμεινεν ἐπταετίαν ὀλόκληρον παρ' αὐτῷ ὡς ἀρχιμουσικός καὶ κατέλιπε τοῦτον πένης, διότι ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος κατεστράφη. Κατὰ πρῶτον τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ συναλλαγματικὴν ἐπὶ τῇ διαταγῇ αὐτοῦ, ἀλλ' εἶτα μετέβαλε γνώμην καὶ δὲν τῷ

ἔδωκε τίποτε. Φίλοι τινὲς συνεβούλευσαν αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του ὡς ἐπαίτης, ἀφ' οὗ ἐζήσεν ἐν Ῥωσίᾳ, εἰς τὴν μεγάλην Ῥωσίαν, τὴν πάμπορον γῆν τῶν καλλιτεχνῶν. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὁ πτωχὸς μας Γερμανὸς ἀνεζήτησε τύχην. Εἰς πολλοὺς κυρίους ἔμεινεν, ἐζήσεν ἐν Μόσχᾳ ὡς εἰς τὰς πρωτεύουσας τοῦ Κράτους, ὑπέστη μυρία δεινά, ἐγνώρισε τὴν πενίαν καὶ κατέφυγεν εἰς ὄλους τοὺς φαντασιώδεις τρόπους. Ἐν τούτοις, ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τῶν βασάνων του, ἡ ἰδέα τῆς εἰς τὴν γενέθλιον πατρίδα του ἐπανόδου οὐδέποτε κατέλιπεν αὐτὸν καὶ μόνη ἐκράτυνε τὸ θάρρος αὐτοῦ. Ἡ τύχη δὲν ἠθέλησε νὰ παρασχη αὐτῷ τὴν τελευταίαν καὶ μόνην παρηγορίαν. Ἐν πενήκονταετῆ ἡλικίᾳ, ἀσθενής, γέρων, προώρης, ἀφίκετο τυχαίως εἰς τὴν πόλιν Ο . . . καὶ ἐγκατέστη ὀριστικῶς, ἀπολέσας πᾶσαν ἐλπίδα ἵνα καταλίπη ποτὲ τὸ ἀποτρόπαιον ἔδαφος τῆς Ῥωσίας, καὶ ζῶν ἀθλίως ἐκ τινῶν μαθημάτων.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Λέμ δὲν προδιέθετε σχεδὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἦτο βραχύσωμος, κεκυρτωμένος, μὲ ἐξεχούσας ὠμοπλάτας, μὲ ἀκόμψους μεγάλους πόδας, μὲ ὄνυχας κυανολεύκους εἰς τὸ ἄκρον τῶν τραχέων δακτύλων του, μὲ χεῖρας ἐρυθρὰς καὶ μὲ τὰς φλέβας ἐξωγκωμένας πάντοτε. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον, αἱ πνευματικαὶ του κοίλοι, τὰ δὲ ἐρρυτιδωμένα χεῖλη του, ἄτινα ἀενάως ἐκίνοι ὡσεὶ ἐμάσσεται, ὡς καὶ ἡ πείσμων σιγὴ ἦν ἐτήρει συνήθως, τῷ ἀπέδιδον ἀπαισίαν σχεδὸν ἐκφρασιν. Ἡ ψαρὰ κόμη του ἐπιπτεν ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τοῦ στενοῦ μετώπου του, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἀκίνητοι ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐσβεσμένοι σχεδὸν. Ἐβάζιζε βραδέως καὶ λίαν ἀκόμψως, αἱ δὲ κινήσεις του ἦσαν λίαν βραδείαι. Μακρὰ καὶ ἀνηλεὲς βάσανος ἐπέθηκε τὴν ἀνεξάληπτον σφραγίδα τῆς ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς μουσικοῦ, καὶ διέστρεψε τὴν φυσιογνωμίαν του. Τῆς πρώτης ὁμῶς ἐντυπώσεως παρελθούσης, ἀνεκάλυπτε τις τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα εἰς τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον ἄνθρωπον.

Μαυμαστὴς μέγας ὦν τοῦ Βάχ καὶ τοῦ Χαίνδελ, καλλιτέχνης ἐντὸς τῆς ψυχῆς του, πεπρωτισμένος διὰ τῆς ζωηρότητος ἐκεῖνης τῆς φαντασίας καὶ τῆς τόλμης τῆς σκέψεως, τῆς μόνου εἰς τὴν γερμανικὴν φυλὴν ἀνηκούσης, ὁ Λέμ θὰ ἠδύνατο — τίς οἶδε ; — νὰ φθάσῃ μὲχρι τῶν μεγάλων μουσουργῶν τῆς πατρίδος του, ἂν ἡ τύχη διέθετεν ἄλλως τὴν τύχην του. Φεῦ! ἐγεννήθη ὑπὸ κακὸν ἀστὲρα! Ἐγραψε πολλά, ἀλλ' οὐδέποτε ἔτυχε τῆς χαρᾶς νὰ ἴδῃ δημοσιευόμενον ἔργον τοῦ τι. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι ἦτο ἀνίκανος νὰ ἐνεργήσῃ τι πρὸς ἐκδοσιν τούτου. Ἀπαξ μόνον, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, φίλος τοῦ τι καὶ θαυμαστὴς ἄμα, πτωχὸς ὡς αὐτὸς Γερμανός, ἐξέδωκε δαπάναις αὐτοῦ δύο σονάτας του, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔμειναν ἀπασαί ἐντὸς τῶν βιβλιοπωλείων, ἀπωλέστησαν ἀφανῶς χωρὶς νὰ καταλίπωσιν ἕλην, ὡσεὶ νὰ τὰς ἐρριψέ τις διὰ νυκτὸς

εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ Λέμ ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του, ἄλλως τε ἐγήρασκε Μόνος, μετὰ τῆς γηραιᾶς ὑπηρετίας του ἣν ἔλαβεν ἐκ τινος ξενοδοχείου — διότι οὐδέποτε ἐνούμφευσθη — ἐζῆ εἰς Ο . . . ἐν οἰκίσκῳ πλησίον τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Καλιτίν. Ἐκκεμε μακροῦς περιπάτους, ἀνεγίνωσκε τὴν Ἱερὰν Γραφήν, συλλογὴν τινα ψαλμῶν τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τὰ ἔργα τοῦ Σαϊκοσπέρου. Ἀπὸ πολλοῦ πλέον οὐδὲν ἔργον συνέθετεν, ἀλλ' ἡ καλλιτέρα μαθητριά του, ἡ Ἐλιζα, κατάρθωσε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς νάρκης του, διότι χάριν αὐτῆς συνέθεσε τὴν ᾠδὴν ἣν ὁ Πάνχιν ἀνέρερεν. Εἶχε γίνῃ διὰ δύο χορῶν — τὸν μὲν ἀποτελούμενον ἐκ χοροῦ εὐτυχῶν καὶ τὸν ἄλλον ἐκ χοροῦ δυστυχῶν — εἰς τὸ τέλος δὲ οἱ δύο χοροὶ συνεφιλοῦντο καὶ ἐψαλλονόμου: «Πολυεύσπλαγγχε Θεέ, ὠκτεῖρον ἡμᾶς, τοῦ; ἀτυχεῖς ἀμαρτωλοῦς, καὶ ἀπομάκρυνε ἀφ' ἡμῶν τοὺς κηκοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς κοσμικὰς σκέψεις». Ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου ἦσαν γεγραμμένα ἐπιμελῶς τὰ ἐξῆς: «*Μόνοι οἱ δίκαιοι θέλοσι σωθῆ. — Εὐφῆς ᾠδῆ. συντεθεῖσα καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ δεσποινίδι Ἐλιζα Καλιτίν, τῇ φιλότατῃ μαθητριά μου, ὑπὸ τοῦ διδασκάλου αὐτῆς Χ. Θ. Γ. Λέμ.*» Ἀκτῖνες δὲ περιεκύκλουν τὰς λέξεις: *Μόνοι οἱ δίκαιοι θέλοσι σωθῆ καὶ Ἐλιζα Καλιτίν.* Κάτωθεν δὲ ἀνεγίνωσκοντο. «*Δι' ὑμᾶς μόνη*». Ἰδοὺ διατὶ ὁ Λέμ ἠρρυθρίασε καὶ ἐθεώρησε λαθραίως τὴν Ἐλιζαν, ὅτε ἤκουσε τοῦ Πάνχιν ὁμιλοῦντος περὶ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ. Ὁ ἀτυχῆς Λέμ σκληρῶς ὑπέφερε.

Γ'

Ὁ Πάνχιν ἤρξατο κρούων τὸ δεύτερον μέρος τῆς σονάτας μετὰ δυνάμεως καὶ ἀποφάσεως, ἀλλ' ἡ Ἐλιζα δὲν ἤρχιζε τὸ ἰδικόν της. Οὗτος ἔστη καὶ τὴν ἐθεώρησεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐλιζης, παρατηροῦντες ἀτενῶς τοῦτον, ἐξεδήλουν δυσάρεσκεϊαν. Δὲν ἐμεῖδία, ἀλλ' εἶχε τὸ πρόσωπον αὐστηρὸν, τεθλιμμένον σχεδὸν.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Διατὶ δὲν ἐτηρήσατε τὸν λόγον σας; ἀπεκρίθη ἐκεῖνη. Σὰς εἶδειξα τὴν ᾠδὴν τοῦ Λέμ ὑπὸ μόνον τὸν ὄρον ὅτι δὲν θὰ κάμῃτε πρὸς αὐτὸν λόγον περὶ τούτου.

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινὶς Ἐλιζα, ἡ περίστασις ἐπαρουσιάσθη . . .

— Ἐλυπήσατε καὶ αὐτὸν καὶ ἐμέ. Τώρα δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε εἰς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην.

— Τί νὰ κάμω, Ἐλιζα Μιχαηλόβνα ! Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας δὲν εἴμπορῶ νὰ ἴδω Γερμανὸν χωρὶς νὰ μοὶ ἔλθῃ ὄρεξις νὰ τὸν πειράξω.

— Καλὲ τί λέγετε, Βλαδίμηρε Νικολάεβιτς ! Αὐτὸς ὁ Γερμανὸς εἶναι πτωχός, ἔρημος, δυστυχέστατος καὶ δὲν τὸν λυπεῖσθε ; Καὶ ἔχετε ὄρεξιν νὰ τὸν πειράξῃτε; Ὁ Πάνχιν ἐταράχθη.

— Ἐχετε δίκαιον, δεσποινίς, εἶπεν. Αἰτία ὄλων εἶναι ἡ ἀπερισκεψία μου. Ὅχι, μὴ μοὶ εἶπητε τίποτε, γνωρίζω ἑμαυτόν. Πολλάκις ἡ ἀπερισκεψία μου μ' ἐβλάψε,

καὶ χάρις εἰς αὐτὴν θεωροῦμαι ἐγώϊστής. Ὁ Πάνχιν εἰσήγγασεν ἐπ' ὀλίγον. Δι' οἰουδήποτε θέματος καὶ ἂν ἤρχιζε τὴν συνομιλίαν, κατάρθωνε συνήθως νὰ ὁμιλῇ τέλος περὶ ἐαυτοῦ καὶ τοῦτο τόσον καλὰ καὶ μετὰ τῆς φυσικότητος ὡστε ὑπέθετε τις ὅτι τοῦτο ἔπραττεν ἀφελῶς καὶ χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ.

— Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ σας, ἐξηκολούθησεν, ἡ μήτηρ σας μοὶ ἀποδεικνύει βεβελῶς πολλὴν εὐμένειαν . . . ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀγνωσθὸς ἡ γνῶμην περὶ ἐμοῦ ἔχετε, ἡ δὲ θεία σας εἰμαι βεβελῶτατος ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ μὲ ἀνεχθῇ. Ὅτ' αὐτὴν προσέβαλα ἴσως μὲ κἀνένα ἀνόητον καὶ ἀπερίσκεπτον λόγον. Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλιζα μετ' ἐλαφρὸν ἐνδοιασμόν, δὲν ἀρέσκετε εἰς αὐτὴν.

Ὁ Πάνχιν ἔκρουσεν ἐπ' ὀλίγον τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκουμβάλου, ἐν ᾧ ἀδιόρατον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Καὶ σεῖ; λοιπὸν ; ἐξηκολούθησε, καὶ σεῖς μὲ θεωρεῖτε ἐγώϊστήν ;

— Ὀλίγον καιρὸν σας γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλιζα, ἀλλὰ δὲν σας θεωρῶ ἐγώϊστήν. Τούναντίον, πρέπει νὰ εὐγνωμονῶ πρὸς ὑμᾶς . . .

— Εἰξεύρω, εἰξεύρω τί θέλετε νὰ εἴπητε, διέκοψεν ὁ Πάνχιν κρούων αὖθις ταχέως τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκουμβάλου, διὰ τὰ μουσικὰ τεμάχια, διὰ τὰ βιβλία τὰ ὅποια σας φέρω, διὰ τὰ μέτρια ἰχνογραφήματα τὰ ὅποια κάμνω εἰς τὸ λεύκωμά σας, κλπ. Εἴμπορῶ νὰ κάμω ὅλα αὐτὰ καὶ ὁμῶς νὰ ἦμαι ἐγώϊστής. Τολμῶ νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἀνιάτε μαζί μου, καὶ ὅτι δὲν μὲ νομίζετε κακόν. Ἐν τούτοις εἴθε πεπεισμένη ὅτι χάριν μιᾶς εὐφυοῦς λέξεως θὰ ἐθυσιάζον εὐχαρίστως πατέρα καὶ φίλον.

— Εἴθε ἀρρητημένος καὶ ἐπιλήσμων ὅπως ὄλοι οἱ κοινωνικοὶ ἄνθρωποι, εἶπεν ἡ Ἐλιζα. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ὁ Πάνχιν συνωφρῶθη ἐλαφρῶς.

— Ἀκούσατε, εἶπε. Μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἄς ἐκτελέσωμεν μᾶλλον τὴν σονάταν μας. Ἐν μόνον ζητῶ παρ' ὑμῶν, προσέθηκε διευθετῶν διὰ τῆς χειρὸς τὰ φύλλα τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου ἀνοικτοῦ μουσικοῦ τεμαχίου. Θεωρήσατέ με οἷον θέλετε καὶ ἐγώϊστήν μάλιστα, ἀλλὰ μὴ μὲ κάλῃτε ποτὲ κοινωνικὸν ἄνθρωπον. Τὸ ὄνομα αὐτὸ μ' εἶναι ἀνούπορον . . . Καὶ ἐγὼ εἴμαι καλλιτέχνης, ἂν καὶ μέτριος, καὶ θὰ σας τὸ ἀποδειξῶ εὐθύς. Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπὸν.

— Ἄς ἀρχίσωμεν, ἂν θέλετε, εἶπεν ἡ Ἐλιζα.

Τὸ πρῶτον μέρος, ὅπερ ἦτο ἀργόν, ἐξετελέσθη ἀρκετὰ καλῶς, καίπερ ὁ Πάνχιν πολλάκις ἔσφαλεν. Ὅ,τι εἶχε μάθῃ, ὡς καὶ τὰς ἰδικὰς του συνθέσεις, ἐξετέλει κάλλιστα, ἀλλ' ἐχώλαιεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τόνων. Τοῦ δευτέρου ὁμῶς μέρους, ἀπικιτῶντος ταχύτητα, ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἀθλία καὶ πρὸ τοῦ τέλους ὁ Πάνχιν μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ, ἠγέρθη τῆς ἔδρας αὐτοῦ γελῶν.

— Ὅχι, ἀνέκραξε, σήμερον δὲν εἴμ-

πορῶ νὰ παίξω. Εὐτυχῶς ὁ Λέμ δὲν μὰς ἀκούει, ἄλλως τε θὰ ἐπάθαιεν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν του.

Ἡ Ἐλιζα ἠγέρθη, ἔκλεισε τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Πάνχιν·

— Τί θὰ κάμωμεν λοιπόν; ἠρώτησε.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μείνητε ἀεργός.

Ἰχνογραφοῦμεν, ἂν θέλετε, ἐν ὅσῳ εἶναι ἡμέρα ἀκόμη. Ἴσως ἄλλη μούσα, ἡ μούσα τῆς ἰχνογραφίας—πῶς τὴν λέγουν λοιπόν; τὴν ἐλησμόνησα—μ' εὐνοήσῃ. Ποῦ εἶναι τὸ λεύκωμα σας; Ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν εἶχα τελειώσῃ τὸ τοπιόν μου.

Ἡ Ἐλιζα μετέβη ἵνα φέρῃ τὸ λεύκωμα ἀπὸ τινος δωματίου. Ὁ Πάνχιν μείνας μόνος ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του μαδῆλιον ἐκ λεπτῆς μπατίστας, ἔτριψε τοὺς ὄνυχας καὶ ἐξήτασε τὰς χεῖράς του. Ἦσαν λευκαὶ καὶ ὠραταί, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ δὲ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἔφερε σπειροειδῆ δακτύλιον. Ἡ Ἐλιζα ἐπανῆλθεν ὁ Πάνχιν καθήσας παρὰ τὸ παράθυρον ἠνέφξε τὸ λεύκωμα.

— Ἄ! ἀνέκραξε, βλέπω ὅτι ἠρξίστατε ν' ἀντιγράψετε τὸ τοπιόν μου, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα. Πολὺ καλὰ! Ἐδῶ μόνον... δόσατέ μοι τὸ μολυβοκόνδυλον. Αἱ σικαὶ δὲν εἶναι ζωηραὶ. Ἰδέτε

Καὶ ὁ Πάνχιν ἐχάραξε μολυβοκονδυλίας τινάς. Ἰχνογράφει τὸ αὐτὸ τοπιόν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ δένδρα τινά, εἶτα παιδιὰ καὶ ὀδοντωτὰ ὄρη εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ Ἐλιζα τὸν παρετῆρει ἰχνογράφοντα ἀνωθεν τοῦ ὄρου αὐτοῦ.

— Εἰς τὴν ἰχνογραφίαν, ὅπως ἐν γένει καὶ εἰς τὸν βίον, ἔλεγεν ὁ Πάνχιν, κλίνων τὴν κεφαλὴν ὅτε μὲν δεξιόθεν, ὅτε δὲ ἀριστερόθεν, ἡ εὐκίνησις καὶ ἡ τόλμη εἶναι οἱ πρῶτοι ὄροι τῆς ἐπιτυχίας.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Λέμ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, χαιρετίσας δὲ ξηρῶς ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἄλλ' ὁ Πάνχιν καταλιπὼν τὸ λεύκωμα ἠγέρθη καὶ τῷ ἀπέκλεισε τὴν ἐξοδον.

— Ποῦ πηγαίνετε, φίλτατε κύριε Λέμ; Δὲν θὰ πῖντε τίτιν μὲς;

— Πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ σκυθρωπός, διότι πονεῖ ἡ κεφαλή μου.

— Καλὲ μείνατε ἐδῶ! Ὁμολήσωμεν περὶ Σαϊκισπῆρου.

— Ἐχω ἡμικρανίαν, ἐπανελάθην ὁ γέρον.

— Ἡθελήσαμεν νὰ ἐκτελέσωμεν ἐν ἀπουσίᾳ σας μίαν σοράταν τοῦ Βετόβεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πάνχιν κρατῶν αὐτὸν φιλιῶς ἀπὸ τῆς μέσης καὶ μειδιῶν ἀπλῶς, ἀλλὰ δὲν ἐπετύχαμεν. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν εἰμπορεῖσα νὰ παίξω σωστὰ δύο νόταις κατὰ συνέχειαν.

— Καλλίτερα θὰ ἐκάματε νὰ ἐπαιζάτε τὸ ἰδικόν σας τεμάχιον, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ παραμερίζων τὴν χεῖρα τοῦ Πάνχιν καὶ ἐξελθὼν τοῦ δωματίου.

Ἡ Ἐλιζα ἔδραμε κατόπιν αὐτοῦ καὶ τὸν προσέφρασεν εἰς τὸ ἀνάβαθρον τῆς οἰκίας.

— Κύριε Λέμ, ἀκούσατέ με, τῷ εἶπε γερμανιστί, συνοδεύουσα αὐτὸν μέχρι τῆς

ἐξωθύρας, εἶμαι ἔνοχος, συγχωρήσατέ με.

Ὁ Λέμ οὐδὲν ἀπεκρίθη.

— Ἐπέδειξα τὴν ὠδὴν σας εἰς τὸν κύριον Βλαδίμηρον Νικολάεβιτς, διότι ἤμην βεβαία ὅτι θὰ τὴν ἐξετίμα, πραγματικῶς δὲ τῷ ἤρесе καθ' ὑπερβολὴν.

Ὁ Λέμ ἔστη.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ῥωσιστί.

Εἶτα δὲ προσέθηκεν εἰς τὴν μητρικὴν του γλώσσαν·

— Ἄλλ' αὐτὸς δὲν βλέπετε ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τίποτε; Εἶναι ἐρασιτέχνης μόνον!

— Τὸν ἀδικεῖτε, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλιζα. Ὅλα τὰ ἐννοεῖ, καὶ εἰμπορεῖ σχεδὸν τὰ πάντα νὰ κάμῃ.

— Ναί, αὐτὰ εἶναι προτερήματα δευτερευούσης ἀξίας. Ἐν τούτοις αὐτὰ ἀρέσκουν καθὼς καὶ αὐτὸς ἀρέσκει. καὶ διὰ τοῦτο ὑπερηφανεύεται. Ἐ! λοιπόν, τόσον τὸ καλλίτερον, δὲν ἐθύμωσα, ἀπλῶς μόνον ἐντρέπη, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε Λέμ, εἶπεν αὐτῆς ἡ Ἐλιζα.

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, εἶπεν ἐκεῖνος ῥωσιστί. Εἰσθε καλὴ νέα... ἰδοὺ κἄποιος ἔρχεται. Χαίρετε. Εἰσθε πολὺ καλὴ νέα.

Καὶ ὁ Λέμ κατηθύνθη δι' ἐσπευσμένου βήματος πρὸς τὴν ἐξώθυραν, δι' ἧς εἰσῆρχετο ἀγνωστος αὐτῷ κύριος, φορῶν ἐπανωφόριον φαίου χρώματος καὶ πλατὺν ψιθινοὺν πῆλον. Ὁ Λέμ ἐχαίρειεν αὐτὸν εὐγενῶς—διότι εἶχε κανόνα νὰ χαιρετᾷ εἰς τὰς ὁδοὺς πάντα ξένον καὶ οὐδόλως τοὺς γνωστούς αὐτῷ—καὶ ἐξηφανίσθη. Ὁ ἀγνωστος τὸν ἐθεώρησεν ἐκπληκτος, εἶτα δὲ παρατηρήσας προσεκτικῶς τὴν Ἐλιζαν ἔβη εὐθὺς πρὸς αὐτήν.

Z

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε, εἶπεν ἀποκαλυφθεῖς. Ἐγὼ ὅμως σας ἀναγνωρίζω, ἂν καὶ πρὸ ὀκτώ ἐτῶν σας εἶδον διὰ πρῶτην φορὰν καὶ τότε ἦσθε πολὺ μικρά. Εἶμαι ὁ Λαβρέτσκις. Ἡ μήτηρ σας εἶν' ἐδῶ; Εἰμπορῶ νὰ τὴν ἴδω;

— Ἡ μήτηρ μου πολὺ θὰ εὐχαριστηθῆ, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλιζα. Ἐμαθε τὴν ἀφιζίν σας.

— Ὀνομαζέσθε Ἐλιζα, δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας τοῦ ἀναβάθρου.

— Μάλιστα.

— Σας ἐνθυμοῦμι πολὺ καλὰ, διότι εἶχατε φυσιογνωμίαν τὴν ὅποιαν δυσκόλως λησμονεῖ τις. Σας ἔφερα μάλιστα τότε ζακχαρωτά.

Ἡ Ἐλιζα ἠρυσθίασε.

— Τί παραξένος ἄνθρωπος! διελογίσθη.

Ὁ Λαβρέτσκις ἔστη ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸν ἀντιθαλάμνον. Ἡ Ἐλιζα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. ἐν ἧ ὁ Πάνχιν διεροήγνυτο εἰς γέλωτας διηγουμένους ἀνέκδοτόν τι τῆς πόλεως πρὸς τὴν κυρίαν Καλιτίν καὶ πρὸς τὸν Γεδεωνόφσκην, ἐπανεληθόντας ἐκ τοῦ κήπου, γελῶν καὶ ὁ ἴδιος δι' ὅ,τι ἐδιηγείτο. Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Λαβρέτσκις ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐταράχθη, ὡχρίασε καὶ κατηθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Καλημέρα, φίλτατέ μοι ἐξαδέλφε! εἶπε διὰ τεθλιμμένης φωνῆς. Χαίρω πολὺ διότι σὲ βλέπω.

— Καλημέρα, καλὴ μου ἐξαδέλφη, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις θλιβὼν φιλικῶς τὴν χεῖρα αὐτῆς. Πῶς εἶσαι;

— Κάθησε λοιπόν, ἀγαπητέ μου Θεόδωρε. Ἄ! πόσον χαίρω! Σοὶ συνιστῶ κατὰ πρῶτον τὴν θυγατέρα μου Ἐλιζαν...

— Παρουσιάσθην ἤδη μόνος μου πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐλιζαν, διέκοψεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Ὁ κύριος Πάνχιν, ὁ κύριος Σέργιος Πέτροβιτς Γεδεωνόφσκης... Ἄλλὰ κάθησε λοιπόν! Δὲν εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ πιστεύσω ὅτι σὲ βλέπω. Πῶς εἶσαι εἰς τὴν ὑγίαν σου;

— Λαμπρά, ὡς βλέπεις. Ἄλλὰ καὶ σὺ βλέπω, ἐξαδέλφη μου. Ἄν δὲν ἐφοβούμην μὴ σὲ ῥμματιάσω θὰ ἔλεγον ὅτι κατὰ τὰ ὀκτὼ ἔτη τῆς ἀπουσίας μου ποσῶς δὲν ἀδυνατίσας.

— Πόσα ἔτη ἔχομεν νὰ ἰδωθῶμεν! ἐπιθύρουν ἡ κυρία Καλιτίν ρεμβῶδης. Πόθεν ἔρχεσαι; Ποῦ ἀφῆκες;... Δῆλα δὲ, ἐννοῶ... ἐξηκολούθησε ταχεῖα, ἐννοῶ... νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν σκέπτεσαι νὰ μείνης πολὺν καιρὸν μαζί μας;

— Ἐρχομαι ἐκ Βερολίνου, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις, καὶ αὐριον μάλιστα ἀναχωρῶ εἰς τὸ χωρίον μου, ὅπου πιθανῶς θὰ μείνω πολὺν καιρὸν.

— Θὰ κατοικήσῃς εἰς Λαβρίκη;

— Ὅχι, δὲν θὰ ἐγκατασταθῶ εἰς Λαβρίκη, ἀλλ' εἰς τὸ ἰδιόκτητόν μου χωρίον, ἀπέχον εἰκοσιν ἕως εἰκοσιπέντε βέρστια ἐντεῦθεν.

— Τὸ κτῆμα τὸ ὅποιον ἔχεις ἀπὸ τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν;

— Μάλιστα, ἐξαδέλφη μου, αὐτὸ τὸ ἴδιον.

— Καὶ τὸ συλλογίζεσαι, Θεόδωρε; Ἐν ᾧ ἔχεις εἰς Λαβρίκη τόσην ὠραίαν οἰκίαν! Ὁ Λαβρέτσκις συνωφρυνθὴ ἀνεπαισθήτως.

— Πράγματι... Ἄλλ' εἰς τὸ ἄλλο κτῆμά μου ἔχω οἰκίσκον, ὁ ὅποιος μοὶ ἐπαρκεῖ. Καὶ τὸ μέρος αὐτὸ μοὶ ἀρμόζει καλλίον τώρα.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐταράχθη αὐθις, ὁ δὲ Πάνχιν, ἵνα τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ, ἤρξατο νὰ ὀμιλῇ μετὰ τοῦ Λαβρέτσκις, ἐν ᾧ μετὰ μικρὸν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἠσύχασεν ὀλίγον καὶ ἤρκειτο νὰ λέγῃ λέξεις τινάς μόνον ἐν τῇ συνομιλίᾳ ἐκείνων. Ἐν τούτοις παρετῆρει μετὰ τοσαύτης θλιψέως τὸν φιλοξενούμενον αὐτῆς, ἐστέναζε μετὰ τόσου ἐμφαντικοῦ τρόπου καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν μετὰ τοσαύτης λύπης, ὥστε ὁ Λαβρέτσκις, μὴ ἀνεχόμενος πλέον ταῦτα, τὴν ἠρώτησε τέλος, ἀποτόμως, ἂν ἦτο καλὰ.

— Ἄλλὰ βεβαίως, θεία χάριτι! ἀπεκρίθη ἐκείνη. Διατί ἡ ἐρώτησις αὐτῆ;

— Διὰ τίποτε, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν ἦσο καλά.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἔλαβε σεμνοπρεπὲς ὕφος καὶ ἐφάνη ὡς δυσαρεστηθεῖσα.

— Ἐτσι λοιπόν; ἐσκέφατο, μοὶ εἰν' ἀδιάφορον. Φαίνεται, φίλε μου, ὅτι δὲν σὲ μέ-

λει. Ἄλλος θὰ εἶχεν ἀδυνατίσῃ ἀπὸ τὴν λύπην του, ἐν ᾧ σὺ δὲν τὸ ἔχεις σκοπόν.

Ἡ κυρία Καλιτίν σκεπτομένη δὲν ἐξέλεγε τὰς ἐκφράσεις της, ἐν ᾧ ὅταν ὠμίλει πρὸς ἄλλον, πολὺ ἐπεμελεῖτο ταύτας.

Πράγματι δὲ ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἐφαινετο ποσῶς τεθλιμμένος. Τὸ ῥόδιον πρόσωπόν του, τύπος ρωσικός, τὸ λευκὸν καὶ ὑψηλὸν μέτωπόν του, ἡ παχεῖα ῥίς του καὶ τὰ μεγάλα καὶ κανονικὰ χεῖλη του ἐξεδήλουν ἰσχυρὰν ὑγείαν. Ἦτο εὐσταθέστατος, ἡ δὲ ξανθὴ κόμη του ἦτο βοστρυχώδης ὅπως ἡ τῶν νέων. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του, κυλοιδιῶντες καὶ ἀπλανεῖς ὀλίγον, μόνοι ἐξέφραζον ἡρεμίαν πνεύματος καὶ ἀνάπαυσιν σώματος, ἡ δὲ φωνὴ του ἦτο λίαν εὐηχος.

Ὁ Πάνχιν ἐξηκολούθει νὰ συγκατατῆ τὴν ὀμιλίαν. Ἐφερε δὲ ταύτην εἰς τὸ ζήτημα τῆς κατασκευῆς τῆς ζαχαρώδους ἐκ κοκκινογουλίων, περὶ οὗ ζήτηματος εἶχεν ἀναγκαστῆρ δὴ γαλλικὰ τεύχη, τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ εἴπῃ τὸ περιεχόμενον τούτων μετριόφρονος, χωρὶς ἐν τούτοις ν' ἀναφέρῃ πόθεν ἠρώσθη τὰς γνώσεις ταύτας.

— Καλέ, ὁ Φέδιας! ἀνέκραξεν αἰφνιδίως ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ὀπισθεν τῆς ἡμιανοίικτου θύρας τοῦ πλησίον δωματίου. Ὁ Φέδιας!

Καὶ ἡ γραῖα εἰσῆλθε δρομαία εἰς τὴν αἰθουσαν, πρὶν δὲ ὁ Λαβρέτσκις λάβῃ καιρὸν νὰ ἐγερθῆ, ἐκείνη τὸν ἠσπάζετο ἤδη.

— Ἄφησέ με νὰ σὲ ἴδω, ἀφησέ με νὰ σὲ ἴδω! ἐπανελαμβάναν ὑποχωρήσασα ἐν βῆμα. ὦ! τί καλὰ ποῦ στέκεσαι! Ἐγήρασες, ἀλλὰ δὲν ἀσχήμισες διόλου. Μὴ φιλεῖς τὰς χεῖράς μου, ἀλλὰ ἀσπάζομαι με, ἐὰν αἰέρουτιδωμένα παρειαί μου δὲν σὲ φοβίζου. Δὲν ἠρώτησες δι' ἐμέ, δὲν ἠρώτησες ἂν ἡ γραῖα θεῖα σου εἴη ἀκόμη, αἶ; Καὶ ὅμως, ὅταν ἐγεννήθης ἐγὼ σ' ἐπιασα, κακόπαιδο. Ἄλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε, καὶ διατί τάχα νὰ συλλογισθῆς ἐμέ; Ἐκαμες καλὰ ὅμως ποῦ ἦλθες. Ἐ! λοιπὸν, προσέθηκε στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαρῖαν Δημητρίεβναν, τῷ προσέφερες τούλαχιστον τίποτε;

— Δὲν πειράζει, δὲν χρειάζομαι τίποτε, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Λαβρέτσκις.

— Τούλαχιστον θὰ πῆς ὀλίγον τέιον μαζί μας. Θεέ μου! Τίς εἰξεύρει πόθεν ἔρχεται, καὶ δὲν τοῦ δίδουν οὔτε τέιον! Ἐλίτζα, πῆγαινε γρήγορα νὰ φροντίσῃς. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅταν ἦτο μικρὸς ἦτο λαίμαργος, καὶ τώρα ἀκόμη ἀγαπᾷ νὰ κλοτρῶγῃ.

— Σὰς προσφέρω τὰ βαθυτάτα σέβη μου, Μάρθα Τιμοθέβνα, εἶπεν ὁ Πάνχιν πλησιάζας τὴν γραῖαν, ἥτις ἐμπλεως χαρᾶς οὐδένα ἐκτὸς τοῦ ἀνεψιοῦ της ἐβλεπε, καὶ ὑποκλιθεὶς βαθέως πρὸ αὐτῆς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, ἐπάνω εἰς τὴν χαρὰν μου δὲν σὰς παρετήρησα. Πῶς ὁμοιάζει τώρα τῆς δυστυχοῦς μητρὸς σου! ἐξηκολούθησε στραφεῖσα αὐτὴς πρὸς τὸν Λαβρέτσκιον. Εἶχες μόνον τὴν μύτην τοῦ πατρὸς σου καὶ τὴν ἔχεις ἀκόμη. Θὰ μείνης πολὺν καιρὸν μαζί μας;

— Αὐριον ἀναχωρῶ, θεῖα μου.

— Ποῦ;

— Εἰς Βασιλιεδκόην.

— Αὐριον;

— Αὐριον.

— Ἄς σὲ συνοδεύῃ ἡ εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.

Εἰξεύρεις καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς τί σου χρειάζεται. Μὴ λησμονήσῃς ὅμως νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃς.

Ἡ γραῖα ἐθώπευε τὴν παρειὰν αὐτοῦ.

— Δὲν εἶχα ἐλπίδα νὰ σ' ἐπανίδω πλέον.

Ὅχι διότι ἤσθανόμην ὅτι θ' ἀπέθνησκον, ὄχι, διότι ἔχω δυνάμεις νὰ ζήσω δέκα ἔτη ἀκόμη. Ἡμεῖς οἱ Πεστῶφ ζῶμεν πολλὰ ἔτη, ὁ δὲ πάππος σου συχνὰ ἔλεγεν ὅτι ἔχομεν δύο ψυχάς, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἰξεύρει πόσον καιρὸν θὰ ἔμενες εἰς τὰ ξένα. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ὑγείαν σου ὅπως καὶ ἄλλοτε, στοιχηματίζω δὲ ὅτι ἐξακολουθεῖ τὸ σῶμά σου ν' ἀναπτύσσεται. Ὁ πατήρ σου, μὴ πρὸς κακοφνησμόν σου, δὲν ἦτο ἐξυπνος, ἐν τούτοις εἶχε τὴν λαμπρὰν ἰδέαν νὰ σοῦ δώσῃ παιδαγωγὸν ἐκείνον τὸν Ἐλβετόν. Ἐνθυμῆσαι πῶς ἐπάλαίμ' ἐκείνον μὲ τὰς γροθιαῖς; Νομίζω πῶς αὐτὸ τὸ ὠνόμαζον γυμναστικὴν. Τί ἔχω ὅμως καὶ φλυαρῶ τόσο; Ἐμποδίζω τὸν κύριον Πάνχιν νὰ ὀμιλήσῃ. Ἄς πῶμεν μᾶλλον τὸ τέϊόν μας. Ἐλθετε καλλίτερον εἰς τὸ δῶμα. Θὰ ἴδῃς τί ἀνόηγα ἔχομεν, καλλίτερον ἀπὸ τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου σας. Ἐλθετε, ἔλθετε λοιπὸν. Φέδια, δός μοι τὸν βραχίονά σου. Τί δυνατὸς βραχίων' ποτὲ δὲν θὰ ἐπιπτα μαζί σου.

Ἄπαντες ἐγερθέντες ἐξῆλθον εἰς τὸ δῶμα, ἐκτὸς τοῦ Γεδεωνόφσκη, ἀναχωρήσαντος λαθραίως. Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας τοῦ Λαβρέτσκι μετὰ τῆς οἰκοδοσοῦνης, τοῦ Πάνχιν καὶ τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, διέμεινεν ἐν τινι γωνίᾳ, σκαρδαμύσων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τεινὼν τὰ χεῖλη μετὰ παιδικῆς περιεργίας· νῦν δὲ ἔσπευσε νὰ διαδώσῃ εἰς τὴν πόλιν τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ σπουδαίου τούτου φιλεξουμένου.

Τὴν ἐνδεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἰδοὺ τί συνέβαινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Καλιτίν. Εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰθούσης, ὁ Πάνχιν ἐπωφελήθει εὐνοϊκῆς στιγμῆς ἀποχαιρετίζε τὴν Ἐλίτζαν λέγων αὐτῇ ἐν ᾧ ἐκράτει τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Γνωρίζετε τί μὲ ἐλκύει ἐνταῦθα. Γνωρίζετε διατί ἔρχομαι ἀδιακόπως εἰς τὸν οἶκόν σας. Πρὸς τί νὰ ὀμιλήσω, ὅταν τὰ πάντα ἦναι σαφῆ;

Ἡ Ἐλίτζα οὐδὲν ἀπεκρίνετο καὶ δὲν ἐμειδία· ἤγειρε μόνον ἐλαφρῶς τὰς ὀφρεῖς καὶ ἠρυθρία ὀλίγον καταβεβίχασμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, δὲν ἀπέσυρεν ὅμως τὴν χεῖρά της. Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, φωτιζομένου ὑπὸ λυχνίας κρεμαμῆνης, ὁ Λαβρέτσκις καθήμενος ἐντὸς θρονίου καὶ στηρίζων τὰς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐκράτει κεκρυμμένον τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Ἡ γραῖα, ὀρθία οὐσα καὶ σιωπηρὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἐπέρα ἐνίοτε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόμης της.

Πλέον τῆς ὥρας ἔμεινε παρ' αὐτῇ, ἀφ' οὗ ἀπεχαιρέτισε τὴν οἰκοδοσοῖναν. Μονοῦ οὐδὲν εἶπεν εἰς τὴν γηραιάν του φίλην, ἥτις ἐπίσης οὐδὲν τὸν ἠρώτησε... Καὶ τί θὰ ἠδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ; Τί θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ αὐτῇ; Ἐνοεῖ τὰ πάντα καὶ συνεμερίζετο ἅπασαν τὴν θλιψίν του.

*Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΘ'

Ἡ ἀπελευθέρωσις.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐπεφαινετο ἡ ἡώς, ἠγέρθη καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Αὐδουίνου, ὅστις εἰσέτι ἐκοιμάτο βαθέως.

— Ἐ! κύριε ὑπασπιστά!... ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ εἰσερχόμενος, ἀκόμη κοιμᾶσαι; Ἄλλοτε δὲν ἐκοιμάσο τόσο πολὺ.

— Ἡ ἡλικία, ἐπιθύρῃσεν ἐγειρόμενος ὁ κάπηλος, ἡ ἡλικία, ἀδελφέ μου...

— Χοῦμ! εἶπεν ἄγριως ὁ Μαλκράφτ.

— ὦ!... ναί... συγχώρησέ με...

Ἡ ἡλικία, ἀρχηγέ μου.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησε μειδιῶν τὸν Αὐδουίνου.

— Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ δίκη σου, εἶπεν. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ... Ἐχεις αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὸ καπηλειόν σου μερικὰ παιδικὰ τίμια καὶ ἱκανὰ διὰ νὰ μὲ βοηθήσουν εἰς μίαν ἐπιχείρησιν τολμηράν;...

— Ἄχ! ἐγὼ μόνος ἔρθανα... ἂν εἶχα εἴκοσι χρόνια λιγώτερα... Ἄλλὰ μὴ ταῦτα θὰ οἰκονομηθῆ τὸ πρᾶγμα, ἀρχηγέ μου... Καὶ ἂν λάβῃς τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς κάτω μ' ἐμέ, θὰ ἴδῃς κατὶ παιδιὰ ποῦ κοιμῶνται καὶ ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ ἐκλέξῃς, ἀρχηγέ μου.

— Νὰ μὴ μ' ὀνομάζῃς εἰς τὸ ἐξῆς ἀρχηγόν, Αὐδουίνε. Αὐτὴ ἡ ἰδιοτροπία μου εἶνε δι' ὀλίγας ἡμέρας. Ἄλλὰ χρειάζεται μεγάλη μυστικότητα, ἀκούεις;

— Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποῦ λέτε... Ἐννοεῖται.

Καὶ ἀμρότεροι κατήλθον εἰς τὴν ἰσόγειον αἰθουσαν, ἐνθα ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν θρονίων, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, κατὰ γῆς, δώδεκα ἐξ ἐκείνων τῶν ἐλευσίων ὄντων, ἐξ ὧν ἅπασαι αἱ κοινωναὶ βριθοῦσιν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Αὐδουίνος, ἐνῶ ὁ Μαλκράφτ ἐξήταζεν, ὡς ἄνθρωπος εἰδήμων, τοὺς πελάτας τοῦ καπήλου.

— Ποῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας! εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Αὐδουίνος... ἀλλὰ τέλος πάντων... καὶ αὐτοὶ κατ' ἴσχυρος νὰ κάμουν.

— Νομίζεις;

— Εἰμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

— Καλά... τότε ἐξύπνισέ τους ὄλους αὐτοὺς καὶ εἶπέ τους ποῖος εἶμαι.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ μικρὰ ὀμήγουρις

ήμροατο μετὰ προσοχῆς τῶν λόγων τοῦ Μαλκράφτ, ὅστις, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὀμιλίας του, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν βαλάντιον καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς ἀργυρᾶ τινὰ νομίσματα.

Τούτου δὲ γενομένου ὁ Μαλκράφτ, ἀποταθεὶς πρὸς αὐτοὺς :

— Μ' ἐνοήσατε, πιστεύω, εἶπεν.

Πάντες ἐκλινον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐχαίρεισαν τὸν ἀρχηγόν, βεβαιώσαντες αὐτῷ τὴν ἀφοσίωσίν των.

— Εἶνε καλὰ παιδιὰ, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν κάπηλον.

— Ἀρνάκια, ἀρχηγέ μου, ἀρνάκια, ἀπήντησεν ὁ Αὐδουίνος, καταγοητευθεὶς ἐκ τοῦ εὐαρέστου ἀποτελέσματος τῆς μεσιτείας του. Θὰ ἰδῆς ! . . .

— Μὴ λησμονήσετε, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀποταθεὶς ἐκ νέου πρὸς τοὺς πελάτας τοῦ καπήλου, ὅτι ἕνας-ἕνας πρέπει νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ μέρος ποῦ σὰς εἶπα. . . Ἐνοήσατε;

Πάντες ἐκλιναν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Μαλκράφτ ἀπεχώρησεν.

Ἐνῶ δὲ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα, ὅπως μεταβῆ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δύο φίλων, συνήντησε τὸν Ὀλιβιέρου.

— ὦ ! εἶπεν ἀναχαιτίσας αὐτόν, κάτι πολὺ βιάζεσαι, κύριε Ὀλιβιέρου ! . . . Ὀλίγη ὑπομονὴ ἀκόμη. Ποῦ εἶνε ὁ Ζεβάν;

— Ἴδου με ! εἶπεν εὐθύμως ὁ ποιητής, παρουσιασθεὶς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Ἐξάριετα ! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Τώρα θέλεις νὰ κάμωμεν μαζὴ ἕνα περίπατον μέχρι τοῦ δάσους. . .

— Τοῦ δάσους ;

— Ναί . . . τοῦ δάσους τοῦ Ἁγίου Ἀβερτίνου.

— Καλὰ, ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ζεβάν. . . Καὶ μ' ἐρωτᾷς ἂν θέλω ;

Καὶ κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ὁ Μαλκράφτ ἀνεχαιτίσεν αὐτόν.

— Ὅχι . . . ὄχι ἀκόμη, φίλε μου . . .

σοῦ εἶσαι γνωστός εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς βασιλείας . . . Ὅσοι δι' ἐμὲ δὲν πειράζει ! . . . με αὐτὰ τὰ φορέματα οὐτε αὐτῇ

ἡ Ἰσαβέλλα θὰ ἐδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν φαινομένου τῶν ἀσχημιῶν της . . . Τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Ζεβάν . . . Ἔως οὗτου

καὶ σοὶ τὸ ἐπιτρέψωμεν ἡμεῖς, εἶσαι καταδικασμένος νὰ μὴ ἐξέλθῃς καθόλου τοῦ δωματίου σου. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον . . .

— Μαλκράφτ ! φίλε μου !

— Ἄ ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρου, πρέπει νὰ ὑπακούσῃς . . . ἄλλως τε δὲν ὑποσχεθῆς

ὅτι θὰ ἦσαι εὐπειθής ; Ἄφες ἡμᾶς νὰ ἐπιγῆσωμεν . . . καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ περιμένῃς ἐπὶ πολὺ . . . Ἀπόψε μάλισ

τα θὰ ἐπιστρέψωμεν . . . καὶ θὰ σοὶ φέρωμεν καλὰς εἰδήσεις, ἐλπίζω.

— Καλὰ σοὶ λέγει, Ὀλιβιέρου, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Ἀκουσέ τον καὶ δὲν θὰ χάσῃς . . .

— Τώρα ἄς φύγωμεν, Ζεβάν, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν.

— Ἄς φύγωμεν.

Καί, θλίψαντες τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβιέρου, κατέβησαν τὴν κλίμακα.

Διαβάς δὲ πρὸ τοῦ δωματίου του, ὁ Μαλκράφτ εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἔλαβε

μεθ' ἑαυτοῦ μικρὸν τι δέμα, εἰς ὃ εἶχε περιτυλίξει τὸ ράσον του.

Εἶτα δὲ ἐξῆλθεν τοῦ καπηλείου.

Διαβάντες δ' ἐνώπιον σιδηρουργείου τινὸς εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, καί, ἀφοῦ ἐπρομηθεύθησαν διάφορα ἐργαλεῖα, εἰον ἀξίνας, σφύρας καὶ μοχλοὺς, διηυθύνθησαν ἐσκευασμένως πρὸς τὰ πυκνὰ δάση τοῦ Ἁγίου Ἀβερτίνου.

Μόλις εἰσῆλθον εἰς αὐτὰ, ὁ Μαλκράφτ ἐσταμάτησεν.

— Τώρα, φίλτατε Ζεβάν, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆς καλὰ !

— Θὰ προσπαθῆσω, ἀπήντησεν ὁ ποιητῆς μειδιῶν. . .

Μετὰ τινὰς ὥρας μοναχὸς τις ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ.

Ἦτο ὁ Μαλκράφτ.

— Εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος ; . . . ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν ὁ μοναχός.

— Ὅχι, πανοσιώτατε. Ἐξῆλθεν εἰς τὸ κυνήγιον μετ' ἑαυτὸν ὁ ἀρχὼντα Γραβίλλην, ἀπήντησεν ὁ θυρωρός, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε. Ἀλλὰ τί θέλετε ;

— Ἐρχομαι προσκληθεὶς παρὰ τῆς ἀσθενοῦς ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ἔχετε ἐδῶ. . .

— Πολὺ καλὰ . . . σὰς γνωρίζω . . . Εἰσέλθετε.

— Εὐχαριστῶ, τέκνον μου.

— Θέλετε νὰ σὰς δώσω ὁδηγόν ;

— Εἶνε περιττόν. Ἐνθυμοῦμαι τὸν δρόμον.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ φρουρίου, τὰ ὅποια κατεσκόπευσεν ἐπιμελῶς καὶ μετὰ βλέμματος ἐταστικοῦ.

— Βεβαιῶς εἶνε δύσκολον, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατον, νὰ εὑρῇ τις τὸ μέρος τοῦ φρουρίου μετ' ὅποιοιον συγκοινωνεῖ ἡ ὑπόνομος . . . Ἀλλ' ἀναμφιδόλως θὰ ἦνε εἰς τὰ δωμάτια τοῦ μακαρίτου ἀρχοντος, ὅπου θὰ εἶχε καὶ τοὺς θησαυροὺς του . . . Πρέπει ὅμως νὰ βεβαιωθῶ . . . Ἀλλ' ἄς ἰδῶμεν πρῶτον τὴν Ζολάνδην καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

Φθάσας πλησίον τοῦ δωματίου τῆς νέας, ὁ Μαλκράφτ παρετήρησε τὸν Ἀμερικόν, ὅστις ἰδὼν τὸν μοναχόν, ἔτρεξε φαιδρὸς πρὸς αὐτόν.

— Ἄ ! εἶσθε σεις, πάτερ μου ;

— Ἐγὼ ὁ ἰδίος, τέκνον μου.

— Ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ ἔλθετε.

— Ἀληθινὰ ;

— Ἦτοιμαζόμεν νὰ ἔλθω νὰ σὰς ζητήσω.

— Μὴ πως εἶνε χειρότερα ἢ ἀσθενῆς μας ; εἶπεν ὁ Μαλκράφτ τεταραγμένος.

— Ἀπεναντίας, πάτερ μου . . . εἶνε καλλίτερα.

— Εὐλογημένον εἶη τὸ ὄνομά σου, Θεέ μου !

— Ἀλλ' ἦτο ἀνυπόμονος, διότι δὲν σὰς ἔβλεπε, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ σὰς ἴδῃ, διότι ἡ πρώτη σὰς ἐπίσκεψις μεγάλως τὴν ἀνεκούφισεν.

— ὦ ! προσφιλὲς τέκνον μου !

— Λοιπὸν εἰσέλθετε γρήγορα.

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ὁ Μαλκράφτ ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζο-

λάνδης, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐπανέκλεισεν ἐπιμελῶς αὐτήν.

Ἡ Ζολάνδη, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἐκοιμάτο.

Σταγόνες ψυχροῦ ἰδρώτος ἔρρεον ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἡ δὲ ἀναπνοή της, βαρεῖα καὶ διακεκομμένη, ὁμοίαιζε πρὸς λυγμόν.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησε πρὸς στιγμὴν μετὰ θλιβεροῦ βλέμματος τὴν νέαν.

Εἶτα δὲ, κινήσας λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν :

— Πτωχὴ νέα ! εἶπε στεναζάς. . . Φοβοῦμαι πολὺ . . .

Διεκόπη ἄκτις ἐλπίδος ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Εἰς ταιαύτην ἡλικίαν, ἐπανελάβην. ἡ νεότης καὶ ὁ ἔρωσ ἔχουσι μεγάλην ἐπιρροήν.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ζολάνδην.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ πότε ἔχετε ἀδικον ; εἶπατε, παρκαλῶ.

— Ὅσακις ὑπηρετῶ ἀγνώμονας.

— Τῆ ἀληθεία, λησμονεῖτε ὑμᾶς αὐτόν, εἶπεν ὁ δούξ, ἐγερθεὶς ἀφνης μετὰ τῆς οἰκειᾶς αὐτῷ ἐν τισὶ περιπτώσεσιν ἀξιοπρεπειᾶς.

— Λοιπὸν ! ἐὰν λησμονῶ ἑμαυτόν, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, πράξατε τὸ αὐτὸ ἐπίσης ὑμεῖς ἀπαξ εἰς τὴν ζωὴν σὰς, λησμονήσατε ὑμᾶς αὐτὸν ἠλησμονήσατέ με.

Ὁ Βουσύ ἐκινήθη δύο βήματα, ὅπως ἀπέλθῃ, ἀλλ' ὁ δούξ, ταχύτερος αὐτοῦ, τῷ ἔφραξε τὴν ἐξοδον.

— Ὅ ! ἀρνηθῆτε, κύριε, ὅτι καθ' ἦν ἡμέραν ἀπεποιθήσατε νὰ ἐξέλθητε μετ' ἐμοῦ, ἐξῆλθετε μετ' ὀλίγον ;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Βουσύ, οὐδὲν οὐδέποτε ἀρνοῦμαι, ἐξοχώτατε, εἰμὴ ὅ,τι ἂν θελήσωσι νὰ με ἀναγκάσωσι νὰ ὁμολογήσω.

— Εἶπατέ μοι, λοιπὸν, διατί ἐπεμείνατε νὰ μὴ ἐξέλθητε ;

— Διότι εἶχον ὑποθέσεις.

— Εἰς τὸ μέγαρόν σὰς ;

— Ἐκεῖ ἡ ἀλλαχού.

— Ἐνόμιζον, ὅτι, ὅσακις εὐπατρίδης εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πρίγκηπος, πρῶτισται ὑποθέσεις αὐτοῦ εἶναι αἱ ὑποθέσεις τοῦ πρίγκηπος.

— Συνήθως δὲ τίς ἐκτελεῖ τὰς ὑποθέσεις σὰς, ἐξοχώτατε, ἐὰν μὴ ἐγώ ;

— Δὲν το ἀρνοῦμαι, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, συνήθως δ' εὐρίσκω ὑμᾶς πιστόν καὶ ἀφωσιωμένον· λέγω δὲ τι πλεόν, ὅτι συγχωρῶ τὴν παραξενεῖάν σὰς.

— ὦ ! εἶσθε πολὺ ἀγαθός.

— Ναί, διότι εἶχετε τινὰς ἀφορμάς δυσαρρεσκείας κατ' ἐμοῦ.

— Τὸ ὁμολογεῖτε, ἐξοχώτατε ;

— Ναί. Εἶχον ὑποσχεθῆ ὑμῖν νὰ ἀποσύρω τὴν εὐνοιάν μου ἀπὸ τὸν κύριον δὲ Μονσορώ. Φαίνεται, ὅτι μισεῖτε πολὺ τὸν κύριον δὲ Μονσορώ.

— 'Εγώ, καθόλου. Εύρίσκω τὸ πρόσωπόν του δυσειδές και ἐπεθύμουν ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς αὐλῆς, ὅπως μὴ ἔχω τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὰς ὄψεις μου. Ὑμεῖς ὁμῶς, ἀπ' ἐναντίας, ἐξοχώτατε, ἀρσεκεσθε εἰς τὸ πρόσωπόν του. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος.

— Ἀφοῦ αὐτὴ μόνη εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς κατ' ἐμοῦ δυσαρσεκειᾶς σας, σὰς λέγω, ὅτι ἐσφαλτε διπλασίως νὰ μὴ ἐξέλθῃτε μετ' ἐμοῦ, νὰ ἐξέλθῃτε δὲ βραδύτερον, ἵνα προβῆτε εἰς ἀνωφελεῖς ἐπιδείξεις παλληκαρισμοῦ.

— Προέβην εἰς ἀνωφελεῖς ἐπιδείξεις παλληκαρισμοῦ ἐγώ; πρὸ μικροῦ μ' ἐκατηγορεῖτε, ὅτι ἐροβή. . . Ἐξοχώτατε, ἄς εἴμεθα συνεπεῖς: τί ἐπραξά;

— Ἀνακρινόβωλος, εἰσθε δυσηρεστημένος κατὰ τῶν κυρίων δ' Ἐπερών και Σχομβέργ; τὸ ἐνωῶ. Ἐπίσης ἐγὼ εἶμαι κατ' αὐτῶν ὠργισμένος, πλὴν ὠφειλες νὰ ἡσυχάσῃς και νὰ περιμένῃς τὴν κατάλληλον στιγμήν.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Βουσύ, τί ἀκόμη ὑποκρύπτεται;

— Φονεύσατέ τους, διάβουλε! φονεύσατε και τοὺς δύο, φονεύσατε και τοὺς τέσσαρας, θὰ εἶμαι πρὸς ὑμᾶς πολλῶ μᾶλλον εὐγνώμων, ἀλλὰ μὴ ἐρεθίζῃτε αὐτούς, ἐνῶ εἰσθε μακρὰν, διότι ὁ ἐρεθισμὸς των ἐκσπᾶ κατ' ἐμοῦ.

— Ἀλλὰ τί ἐπραξά εἰς τὸν ἀξίον ἐκείνον Γασκόνον;

— Ἐνωεῖτε τὸν δ' Ἐπερών; Ἐνηργήσατε νὰ τον λιθοβολήσωσιν.

— Ἐγώ;

— Εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμόν, ὥστε ὁ μανδύας και ὁ ἐπενδύτης αὐτοῦ κατήντησαν ράκη, ἠγκυκάσθη δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λουβρόν εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ ἄς ἴδωμεν τί ἐπραξά κατὰ τοῦ Γερμανοῦ.

— Ἦ ἀρνηθῆτε, ὅτι ἐνηργήσατε και τον ἔβαψαν κυανοῦν; Ὅτε εἶδον αὐτὸν μετὰ τρεῖς ὥρας ἀπὸ τοῦ δυστυχήματός του, ἦτο εἰσέτι γαλαζίος και καλεῖτε ταύτην τὴν πράξιν εὐφυῆ ἀστεϊσμόν; Ἄλλα λόγια!

— Ὁ πρίγκηψ ἤρχισε νὰ γελάσῃ, ἐνῶ ὁ Βουσύ, ἀναμιμνησκόμενος τῆς θέσεως τοῦ Σχομβέργ εἰς τὸν κάδον, διερρηγνύετο γελῶν.

— Καὶ λοιπόν, εἶπεν, ἐγὼ θεωροῦμαι, ὅτι ἐπικίξα πρὸς αὐτούς τοιαῦτα πιγινίδια;

— Μήπως τὸ ἐπραξά ἐγώ;

— Καὶ αἰσθάνεσθε τὸ θάρρος, ἐξοχώτατε, νὰ ἐπιπλήττετε ἀνθρωπον, ὅστις ἔχει τοιαύτας ιδέας! Ἀκούσατε, τὸ εἶπον πάλιν, εἰσθε ἀγνώμων.

— Σύμφωνα. Πλὴν ἄς ἴδωμεν ἐὰν ἐξήλθῃς πραγματικῶς διὰ ταῦτα και σε συγχωρῶ.

— Βεβχίως;

— Ναί, λόγῳ τιμῆς: πλὴν δὲν ἐτελείωσα τὰ παράπονά μου.

— Προχωρήσατε.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ ἐμοῦ.

— Ἔστω.

— Τί ἐπραξάς, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃς τῆς ἀμυχανίας;

— Τὸ βλέπετε τί ἐπραξά.

— Ὅχι, δὲν το βλέπω.

— Λοιπόν! ἀνεχώρησα διὰ τὴν Ἀνδεγαυτάν.

— Δῆλα δὴ ἐσώθης.

— Ναί, διότι, σωζόμενος, ἔσωζον ὑμᾶς.

— Ἄλλ' ἀντί ν' ἀπομακρυνθῆς τόσον πολὺ, δὲν ἠδύνασο νὰ μείνῃς πῆρξ τῶν Παρισίων; Φρονῶ, ὅτι θὰ μοι ἦσο ὠφελιμότερος εἰς Μονμαρτρ ἢ εἰς τὴν Ἀγγέρσιν.

— Εἰς τοῦτο διχογνωμοῦμεν, ἐξοχώτατε: προὔτιμων νὰ ἔλθω εἰς τὴν Ἀγγέρσιν.

— Συμφωνεῖτε, ὅτι εἶναι ἀσθενής διακαιολογία ἡ ἰδιοτροπία σας. . .

— Ὅχι, διότι ἡ ἰδιοτροπία μου ἐσκόπει νὰ συναγείρῃ ὀπαδοὺς ὑμῶν.

— Ἄ! τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρεῖ. Λοιπόν, τί ἐπραξάς;

— Θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ σας ἐξηγηθῶ αὐριον, ἐξοχώτατε, διότι ἐφθασεν ἡ ὥρα νὰ σας ἀφήσω.

— Καὶ διατί;

— Ὅπως συνδιαλεχθῶ μετὰ σημαντικοῦ προσώπου.

— Ἄ! ἀφοῦ οὕτως ἔχει, ἔστω ὑπάγετε, Βουσύ, ἀλλ' ἐστὲ συνετός.

— Συνετός, πρὸς τί; Δὲν εἴμεθα ἐνταῦθα οἱ ἰσχυρότεροι;

— Ἀδιάφορον, μὴ διακινδυνεύῃς τὰ πράγματα ἔκκαμῃς ἤδη πολλὰ διαθήματα;

— Μόνον πρὸ δύο ἡμερῶν εἶμαι ἐδῶ, πῶς θέλετε. . .

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον κρύπτεται;

— Ἐὼν κρύπτωμαι, τὸ πιστεύω. Βλέπετε ὅποια ἐνδύματα φέρω; μήπως ἔχω συνθήειαν νὰ φέρω ἐπενδύτην χρώματος κινκώμου;

— Καὶ ποῦ κατοικεῖς;

— Ἄ! ἐκ τούτου θέλετε ἐκτιμήσει τὴν ἀφοσίωσίν μου. Κατοικῶ. . . κατοικῶ εἰς ἐν κατηρειπωμένον κτίριον πλησίον τῶν τειχῶν, ἔχον ἐξοδὸν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ: ἀλλ' ὑμεῖς, πρίγκηψ μου, πῶς ἐξήλθῃτε τοῦ Λουβρόν; πῶς εὐρον ὑμᾶς; ἐφιππον καθ' ὁδὸν και συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου δ' Ὁβινιέ;

— Διότι ἔχω φίλους, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Ὑμεῖς, φίλους; εἶπεν ὁ Βουσύ. Ἄλλα λόγια!

— Ναί, φίλους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζεις.

— Ἀγαθὴ τύχη! και τίνες εἶναι οὗτοι οἱ φίλοι;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας και ὁ κύριος δ' Ὁβινιέ.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας. . . Ἄ! εἶναι ἀληθές. Δὲν συνωμώσατε ὁμοῦ;

— Οὐδέποτε συνωμώσα, κύριε δὲ Βουσύ.

— Ὅχι! ἐρωτήσατε τὸν Δελαμὸλ και τὸν Κοκκονάς.

— Ὁ Δελαμὸλ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ δύσθυμος, εἶχε διαπράξει ἕτερον ἀδίκημα και οὐχὶ ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποῖον ἐνόμισαν, ὅτι ἀπέθανεν.

— Ἐχει καλῶς. Ἄς ἀφήσωμεν τὸν Δελαμὸλ και ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς ὑμᾶς, ἀφοῦ μάλιστα, ἐξοχώτατε, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ

συμφωνήσωμεν ὡς πρὸς τοῦτο. Πῶς διάβολον ἐξήλθῃτε ἀπὸ τὸ Λουβρόν;

— Ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

— Ἄ! πραγματικῶς; Και διὰ τίνος παραθύρου;

— Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦκαιτῶνός μου.

— Ἐγνωρίζετε, λοιπόν, τὴν ἐκ σχοινίου κλίμακα;

— Ὅποιαν ἐκ σχοινίου κλίμακα;

— Τὴν ἐν τῷ ἐρμακίῳ.

— Ἄ! φαίνεται, ὅτι ἐγνωρίζεις αὐτὴν σὺ; εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ὠχρίασας.

— Διάβουλε! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ γνωρίζει, ὅτι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ εἰσέλθω ἐνίοτε εἰς ἐκείνον τὸν θάλαμον.

— Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀδελφῆς μου Μαργῶ, αἰ; και εἰσῆρχεσο διὰ τοῦ παραθύρου;

— Διὰ τοῦ ὁποίου ὑμεῖς ἐξήλθῃτε. Μ' ἐκπλήττει μόνον πῶς ἤυρετε τὴν κλίμακα.

— Δὲν τὴν εὐρον ἐγώ.

— Ἀλλὰ τίς;

— Οὐδεὶς μὰ ὑπέδειξαν τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὑπῆρχε.

— Τίς;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— Ἄ! ἄ! ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας γνωρίζει τὴν κλίμακα. Δὲν θὰ το ἐπίστευον. Ὅπως δῆποτε, ἰδοὺ ὁ ἐξοχώτατος σῶος και ἀβλαβής: θὰ ἐμβάλωμεν πῦρ εἰς τὴν Ἀνδεγαυτάν και μετ' αὐτῆς θ' ἀνάψωσιν ἡ Ἀγγομοῶ και ἡ Βεάρνη: θὰ εἶναι μίξ ὠραία μικρὰ πυρκαϊά.

— Ἀλλὰ δὲν μοι εἶπες, ὅτι ἔχεις ὀρίσει συνέντευξιν; εἶπεν ὁ δούξ.

— Πραγματικῶς. Τὸ ἐνδιαφέρον ὁμῶς τῆς συνδιαλέξεως μ' ἔκαμε νὰ τὴν λησμονήσω. Ὑγεινίζοιτε, ἐξοχώτατε.

— Ἀναλαμβάνεις τὸν ἵππον σου;

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δύναται νὰ τον κρατήσῃ, ἐὰν ἦναι αὐτῆ ὠφέλιμος: ἔχω ἄλλον.

— Τότε, δέχομαι: βραδύτερον λογαριαζόμεθα.

— Ναί, ἐξοχώτατε, εἴθε δὲ νὰ μὴ μείνω ἐγὼ ὀφειλέτης πρὸς ὑμᾶς.

— Διατί;

— Διότι δὲν ἀγαπῶ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον συνήθως ἐπεφορτίζετε νὰ ἐκκαθαρίζῃ τοὺς λογαριασμοὺς σας.

— Βουσύ!

— Πραγματικῶς, ἐξοχώτατε, εἶχουμεν συμφωνήσει νὰ μὴ ὀμιλήσωμεν πλέον περὶ τούτου.

— Ὁ πρίγκηψ, ὅστις ἐνόει ὅποιαν εἶχεν ἀνάγκην τοῦ Βουσύ, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ὁ Βουσύ τῷ ἔτεινε τὴν ἰδικὴν του, ἀλλὰ κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἀπεχωρίσθησαν.

ΝΓ'

Δειπλωματία τοῦ Σαιν-Λύκ.

— Ὁ Βουσύ ἐπανῆλθε πεζῇ εἰς τὸ κατάλυμά του ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους τῆς νυκτός: πλὴν, ἐντὶ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν Σαιν-Λύκ, ὡς προσεδόκα, εὗρε μὴ

νον ἐπιστολὴν αὐτοῦ, δι' ἧς τῷ ἀνήγγει-
λεν, ὅτι ἤθελεν ἔλθει τὴν ἐπιούσαν.

Τῷ ὄντι, περὶ τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν,
ὁ Σαῖν-Λύκ, παρακολουθούμενος ὑπ' ὀδη-
γοῦ, κατέλιπε τὸ Μεριδόρ καὶ διηυθύνθη
πρὸς τὴν Ἀγγέρον.

Ἀφίκετο πρὸ τῶν τειχῶν καθ' ἣν ὥραν
ἠνοίγοντο αἱ πύλαι τῆς πόλεως, χωρὶς δὲ
νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔκτακτον κίνησιν τοῦ
ἀφυπνιζομένου λαοῦ, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ Βουσοῦ.

Οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἐγκαρδίως.

— Καταδέχθητε, φίλτατέ μοι Σαῖν-
Λύκ, νὰ δεχθῆτε τὴν φιλοξενίαν εἰς τὴν
πτωχὴν καλύβην μου, εἶπεν ὁ Βουσοῦ.
Στρατοπεδεύω εἰς τὴν Ἀγγέρον.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, κατὰ τὴν
συνθήκην τῶν νικητῶν, δῆλα δὴ ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης.

— Τί ἐννοεῖτε, ἀγαπητὴ φίλε;

— Ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν ἔχει μυ-
στικὰ δι' ἐμέ, ὡς ἐγὼ δὲν ἔχω δι' ἐκείνην,
καὶ ὅτι μοὶ διηγήθη τὰ πάντα. Ὑπάρχει
μεταξὺ ἡμῶν ἐντελής κοινότης ἰδεῶν καὶ
σκέψεων. Δέχθητε τὰ συγχαρητήριά μου,
διδασκαλέ μου καθ' ὅλα, ἀφοῦ δὲ μ' ἐζή-
τήσατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας δώσω μίαν
συμβουλήν.

— Δώσατε.

— Ἀπλλάχθητε ταχέως τοῦ μουσα-
ροῦ Μονσορώ· οὐδεὶς ἐν τῇ αὐλῇ γινώσκει
τὰς σχέσεις ὑμῶν μετὰ τῆς συζύγου του,
ἐπομένως αὕτη εἶναι ἡ κατάλληλος στιγ-
μή, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει ν' ἀφήσητε νὰ
σας διαφύγῃ· ὅτε, βραδύτερον, θέλετε νυμ-
φευθῆ τὴν χήραν, δὲν θὰ εἴπωσι τοῦλά-
χιστον, ὅτι κατεστήσατε αὐτὴν χήραν, ὅ-
πως τὴν νυμφευθῆτε.

— Ἐν μόνον κώλυμα ἐπιπροσθεῖ εἰς τὸ
ῥαῖον τοῦτο σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐπίσης
ἐγὼ συνέλαβον.

— Τὸ βλέπετε; Ὅποῖον κώλυμα;

— Ὅτι ὠρκίσθη ἐἰς τὴν Ἀρτεμιν νὰ
σεβασθῶ τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου τῆς, ἐφ'
ὅσον, ἐννοεῖται, ἐκεῖνος δὲν με προσβάλλῃ

— Ἐσπᾶλετε.

— Ἐγὼ!

— Ἐσπᾶλετε μεγάλως.

— Διατί;

— Διότι δὲν δίδονται τοιοῦτοι ὅρκιοι.
Τί διάβολον! ἐὰν δὲν σπεύσητε, ἐὰν δὲν
προηγηθῆτε, ἐγὼ σας τὸ λέγω: ὁ Μονσο-
ρώ, ὅστις εἶναι πονηρότατος, θέλει σας ἀ-
νακαλύψει, οὐδόλως δ' ὄν ἰπποτικὸς, θέ-
λει σας φονεύσει.

— Θὰ συμβῆ ὅ,τι ἂν ἡ Ἀρτεμις ἀπο-
φασίσῃ, εἶπεν ὁ Βουσοῦ μειδιῶν. Ἄλλ' ἐκ-
τός τοῦ ὅτι ἤθελον παραβιάσει τὸν πρὸς
τὴν Ἀρτέμιδα ὄρκον μου, ὁ κόσμος ἤθελε
μὲ λιθοβολήσει, φίλτατέ μοι, ἐκεῖνος δ'
ὅστις ὑπὸ πάντων νῦν θεωρεῖται τέρας, θὰ
ἐφαίνετο ἄγγελος ἐν τῷ φερέρτῳ του, ἐν
τῷ ὁποίῳ ἐγὼ ἤθελον θέσει αὐτόν.

— Ἐνεκα τούτου, δὲν σας συμβουλεύω
νὰ τον φονεύσητε ὑμεῖς αὐτός.

— Νὰ μεταχειρισθῶ δολοφόνους! ἄ!

Σαῖν-Λύκ, μοὶ δίδετε κακὴν συμβουλήν.

— Ἀλλὰ τίς σας εἶπε περὶ δολοφόνων;

— Περὶ τίνος, λοιπόν, μοὶ ὁμιλεῖτε;

— Δὲν σας ἔλεγον τίποτε· εἶχον σκεφθῆ
κάτι, ἀλλὰ δὲν ὠρμίσατον εἰσέτι, ὅπως σας
το ἀνακοινώσω. Δὲν ἀγαπῶ τὸν Μονσορώ
περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς, μολονότι δὲν ἔχω
τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ τον μισῶ· ἄς συν-
ομιλήσωμεν, λοιπόν, περὶ τῆς συζύγου του
μᾶλλον ἢ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βουσοῦ ἐμειδιάσεν.

— Εἶσθε ἄριστος σύντροφος, Σαῖν-Λύκ,
εἶπεν ὁ Βουσοῦ, δύνασθε δὲ νὰ βασισηθῆτε
ἐπὶ τῆς φιλίας μου, ἦτις, ὡς γινώσκετε,
σύγκειται ἐκ τῶν τριῶν τούτων, τοῦ βα-
λαντίου, τοῦ ξίφους καὶ τῆς ζωῆς μου.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἀλλὰ
μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀμοιβαιότητος.

— Τώρα, τί ἠθέλατε νὰ μοι εἴπητε
περὶ τῆς Ἀρτέμιδος;

— Νὰ σας ἐρωτήσω, ἐὰν δὲν προτίθε-
σθε νὰ ἔλθετε ὀλίγον εἰς τὸ Μεριδόρ.

Ἀγαπητὴ φίλε, σας εὐχαριστῶ διὰ
τὴν ἐπιμονὴν σας, ἀλλὰ γινώσκετε τοὺς
ἐνδοιασμούς μου.

— Ἡξέρω τὰ πάντα. Εἰς Μεριδόρ κιν-
δυνεύετε νὰ συναντηθῆτε μετὰ τοῦ Μον-
σορώ, μολονότι οὗτος εἶναι ὀγδοήκοντα
λεῦγας μακρὰν ἡμῶν· κινδυνεύετε νὰ τῷ
θλίψητε τὴν χεῖρα, εἶναι δὲ σκληρὸν νὰ
θλίψῃ τις τὴν χεῖρα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον
θὰ προὔτιμα νὰ πνιξῇ· ἐπὶ τέλους, κινδυ-
νεύετε νὰ ἴδῃτε αὐτὸν ἀσπαζόμενον τὴν
Ἀρτέμιδα, εἶναι δὲ σκληρὸν νὰ βλέπῃ τις
ν' ἀσπάζονται τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας
ἐρᾶται.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσοῦ ἐν ἐξάψει, πόσον
καλῶς ἐννοεῖτε τοὺς λόγους, ἔνεκα τῶν ὁ-
ποίων δὲν ἔρχομαι εἰς τὸ Μεριδόρ! Τώρα,
ἀγαπητὴ φίλε...

— Μὲ ἀποπέμπετε; εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ,
παρανοήσας τὴν πρόθεσιν τοῦ Βουσοῦ.

— Ἀπ' ἐναντίας, σας παρακαλῶ νὰ πα-
ραμεινῆτε, διότι ἐπίσης ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην
νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς.

— Λέγετε.

— Δὲν ἠκούσατε, τὴν νύκτα, τὰς κω-
δωνοκρουσίας καὶ τοὺς πυροβολισμούς;

— Τῷ ὄντι, μάλιστα δ' ἠρωτῶμεν ἄλ-
λήλους τὸ αἷτιον αὐτῶν.

— Τὴν πρωῖαν τῆς σήμερον, δὲν παρε-
τηρήσατε μεταβολὴν τινα εἰς τὴν πόλιν;

— Περὶ τίνος ταραχῆν;

— Ναί.

— Ἐμελλον νὰ σας ἐρωτήσω τὸ αἷτιον
αὐτῆς.

— Ἀφίκετο χθὲς ὁ δουξ δ' Ἀνζιού,
φίλε μου.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ ἐδω-
λίου, ὡς ἐὰν ἀνήγγειλον αὐτῷ τὴν ἐμφά-
νισιν τοῦ διαβόλου.

— Ὁ δουξ εἰς τὴν Ἀγγέρον; Ἐλε-
γον, ὅτι διετέλει πεφυλακισμένος εἰς τὸ
Λουβρόν.

— Ἀκριβῶς διότι ἦτο πεφυλακισμένος
εἰς τὸ Λουβρόν, εὐρίσκεται τώρα εἰς τὴν
Ἀγγέρον. Κατῶρθωσε ν' ἀποδράσῃ διὰ
τίνος παραθύρου καὶ κατέρυγεν ἐνταῦθα.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Λοιπόν, φίλτατε φίλε, εἶπεν ὁ Βουσοῦ,
ἰδοὺ σημαντικὴ εὐκαιρία, ὅπως ἐκδικηθῆς
διὰ τὰς μικρὰς καταδιώξεις τῆς Αὐτοῦ

Μεγαλειότητος. Ὁ πρίγκηψ συνέπηξεν ἡδὴ
ἐν κόμμα, θέλει καταρτίσει στρατὸν καὶ
θ' ἀναψῶμεν ῥαῖον ἐμφύλιον πόλεμον.

— Ὡ! Ὡ! ἀνερώνησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Καὶ ἐπίστευσα, ὅτι θὰ συμπολεμή-
σωμεν.

— Κατὰ τοῦ βασιλέως; εἶπεν ὁ Σαῖν-
Λύκ μετ' αἰφνιδίας ψυχρότητος.

— Δὲν λέγω ἀκριβῶς κατὰ τοῦ βασι-
λέως, ἀπήντησεν ὁ Βουσοῦ, ἀλλὰ κατ' ἐκεί-
νων, οἵτινες θέλουσιν ἐγείρει τὰ ὄπλα καθ'
ἡμῶν.

— Φίλτατε Βουσοῦ, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ,
ἦλθον εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν, ὅπως ἀνα-
πνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, οὐχὶ δ' ὅπως
πολεμήσω κατὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι ὁμῶς νὰ σας πα-
ρουσιάσω πρὸς τὸν ἐξοχώτατον.

— Εἶναι περιττόν, ἀγαπητὴ Βουσοῦ·
δὲν ἀγαπῶ τὴν Ἀγγέρον καὶ ἐσκεπτόμην
νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὴν ταχέως· εἶναι πό-
λις ὄχληρὰ καὶ μελαγχολικὴ· οἱ λίθοι τῆς
εἶναι μαλακοὶ ὡς τυρὸς καὶ ὁ τυρὸς σκλη-
ρὸς ὡς λίθος.

— Φίλτατέ μοι Σαῖν Λύκ, θέλετε μοὶ
παράσχει μεγίστην ἐκδούλευσιν, ἐὰν συναι-
νέσητε, διότι ὁ δουξ μὲ ἠρώτησεν τί ἦλ-
θον νὰ πράξω ἐνταῦθα; ἐγὼ δέ, μὴ δυνά-
μενος νὰ τῷ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν,
διότι ἐπίσης αὐτὸς ἠράσθη τῆς Ἀρτέμιδος
καὶ ἀπέτυχε, τῷ εἶπον, ὅτι ἦλθον νὰ
προσελεύσω πρὸς τὸ μέρος τοῦ εὐπα-
τρίδας τῆς ἐπαρχίας· μάλιστα δὲ προσέ-
θηκα, ὅτι ἐμελλον σήμερον νὰ συνδιαλεχθῶ
μεθ' ἐνὸς αὐτῶν.

— Λοιπόν, θὰ τῷ εἴπητε, ὅτι ἴδετε
τὸν εὐπατρίδην καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἠέσησθε
ἐξάμηνον προθεσμίαν, ὅπως σκεφθῆ.

— Θεωρῶ τὴν λογικὴν σας, φίλτατέ
μοι Σαῖν-Λύκ, οὐχ ἦττον δύσληπτον τῆς
ἰδικῆς μου.

— Ἀκούσατε· δὲν ἀγαπῶ εἰς τοῦτον
τὸν κόσμον εἰμὴ τὴν σύζυγόν μου, ὡς ὑ-
μεῖς ἀγαπᾶτε μόνην τὴν ἐρωμένην σας·
λοιπόν, ἄς συμφωνήσωμεν περὶ τούτου·
ἐν πάσῃ περιστάσει, ἐγὼ μὲν θὰ ὑπερα-
σπίζω τὴν Ἀρτεμιν καὶ ὑμεῖς τὴν σύζυ-
γόν μου. Ἄς συνάψωμεν ἐρωτικὴν συνθή-
κην, εἶμαι πρόθυμος, ἀλλ' οὐχὶ πολιτικὴν.
Ἴδου μόνον εἰς τί δυνάμεθα νὰ συνεννοη-
θῶμεν.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Τὸ κατωτέρω δημοσευόμενον χαριέστατον διηγη-
μάτιον, ἀπεσπᾶσθη ἐκ συλλογῆς μετ' οὐ πολὺ ἐκδι-
δομένης, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀθηναϊκὰ Διηγήματα
τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Δισώπου, ἐπιμένοντος νὰ κρύ-
πεται ἐτι καὶ νῦν, ὑπὸ τὸ ἄσχημον, εὐτυχῶς μόνον
σῶμα, τοῦ παλαιοῦ Φρυγῆς μυθολόγου. Σ. τ. Δ.

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Αἰτήγημα ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ὁ ἦρωξ μου εἶνε δεκακοκταετής, φοι-
τητῆς τῆς νομικῆς καὶ ὀλίγον στιχοπλό-
κος ἢ στιχοκλόπος. Εἶν' εὐπροσῆγορος,
φιλογύνης, φιλάρεσκος καὶ μελαγχροῖνος·
παχὺς ὄχι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἰσχνὸς ἂν καὶ
μερικὸν τὸν λέγουσι παχὺν ἢ μᾶλλον χον-
δρόν. Ἀγαπᾷ τὰ λογοπαίγνια καὶ προσ-

παθει πάντοτε ἐνῶ διαλέγεται νὰ παρεν-
θέτη κανὲν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του.

Ἡ δὲ ἡρωϊνὴ μου; Μελαγχροινὴ ἐπίσης
καὶ φιλάρεσκος, ἡλικίας δὲ κατὰ τέσσαρα
ἔτη μικροτέρας τοῦ ἡρώος μου, λεπτὴ ὡς
φύλλον σιγαροχάρτου καὶ εὐκίνητος ὡς ἐ-
λαστικὴ σφαῖρα, εὐθυμὸς πάντοτε καὶ ὀ-
λίγον τι εὐρῆς. Φέρει κατὰ προτίμησιν
τὸ μελάνων ἔνδυμα, περιβάλλουσα τὴν ὀ-
σφιν τῆς ἀείποτε διὰ ζώνης βραχέως ἐρυ-
θροῦ χρώματος μετὰ χρυσοῦς πόρπης. Ἀ-
ναγινώσκει γαλλικὰ καὶ ἀποστηθίζει τὰς
ποιήσεις τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Musset
Περιφέρει τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν πλῆ-
κτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου βεβαιούσα ὅτι
παίζει πιάνο, παίζουσα δὲ προτιμᾷ πάν-
τοτε τὸν Bethoven, τοῦ ὁποίου τὰς συν-
θέσεις ἀγαπᾷ, ὡς λέγει, πλειότερον ἢ τὸ
ἀφρόγαλα.

Ἦδη ὅτε ὁ ἀναγνώστης ἐσχετίσθη με-
τὰ τῶν προσώπων τοῦ διηγήματός μου
καλὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἡρώα μου ἀνερ-
χόμενον τὴν ὁδὸν *Philhellon*. Χωρὶς πο-
σῶς νὰ λεπτολογῶ ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας
του, σὰς λέγω μόνον, ὅτι ἐπὶ τῆς κομμο-
δόχης αὐτοῦ ἔφερον ὠραιότατον ἐρυθρὸν ρό-
δον ἡδέως ἐπαναπαυόμενον ἐπὶ τῶν πρα-
σίνων φύλλων του, καὶ ψιθυρίζον τῷ νέῳ
κατόχῳ λόγους ἐρωτικούς ὑπὸ τῆς πρῆν
κατόχου τοῦ ὑπαγορευθέντος, διότι πρέ-
πει νὰ μάθετε, ὅτι τὸ προσέφερε πρὸς αὐ-
τὸν διαβαίνοντα ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς
κόρη τις, μία ἐρωμένη του — ἐπειδὴ εἶχε
καὶ δευτέραν καὶ τρίτην . . .

Ἀνῆρχετο εἰπομέν, ὅτε διέκρινε κατερ-
χομένην, βήματι γοργῶ, τὴν ἡρωϊνὴν μας.
Ἄφου καλῶς παρετήρησεν

— Εἶνε ἡ Χριστίνα, ἐσκέφθη, πλὴν ἐν
συνοδίᾳ ἀδιάφορον ὅμως συνεπέρανε, θὰ
τῆς τὸ δώσω.

Τὴν Χριστίαν εἶχε γνωρίσει πρὸ τινος,
κατὰ τὰς Ἀποκρέω, παρὰ τινι γνωρίμῳ
οἰκίᾳ. Τῷ ἤρσεν ἠθέλησε δὲ νὰ τὴν κα-
ταγράψῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκλεκτῶν
τῆς καρδίας του, καὶ διὰ τοῦτο τὸ αὐτὸ
ἐσπέρας ἤρξατο τῆς πολιορκίας, ἀποτείνων
πρὸς αὐτὴν φιλοφρονήσεις τινὰς καὶ ἀ-
στεϊσμούς, ὅτε ζεῦγος μελάνων ὀφθαλμῶν
τὸν ἀνεκάλεσαν μετ' ὀλίγον ἐκεῖθεν, σιγα-
λὰ διαβιβάζσαντες αὐτῷ τὴν ἐξῆς παρατή-
ρησεν:

— Ἐγὼ ἤλθα ἐπίτηδες ἐδῶ διὰ σέ,
καὶ σὺ πηγαίνεις νὰ κάμης compliments
σ' ἓνα κοριτσάκι!

Ἐνέδωκε, διότι προτιμότερον ἦν νὰ
διατηρήσῃ τοὺς μέλανας τούτους ὀφθαλ-
μούς, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε εἶχον καὶ τὸν
ὑπὸ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ νόμου ὀρισθέντα
κυρίαρχον—δύο ἄλλους ὀφθαλμούς ὧν ὁ
εἶς, ὡς ἐλέγετο, ὑάλινος—παρὰ νὰ ἐκτεθῇ
εἰς τὴν ὀργὴν των δι' ἓνα — ὡς εἶπον καὶ
οἱ μέλανες οὗτοι ὀφθαλμοὶ—κοριτσάκι.

Ἡ ἀναγνώστριά μου εἶνε πῦρ καὶ μανία
κατὰ τοῦ ἡρώος μου Σταύρου. Κακὸν ὄλιγον
τ' ὄνομά του, ἀλλ' οὕτως ἠθέλη-
σεν ὁ ἀνάδοχός του. Ἀδύνατον νὰ τὸ με-
ταλλάξωμεν.

— Μὰ καλέ, λέγει αὐτὴ ἐν ὀργῇ, χα-
ρέμι ἤθελε νὰ ταῖς κάμη; Τί ταῖς ἤθελε

τόσαις ἐρωμέναις; Ἐγὼ ἔξέρω οἱ τίμοι
ἄνθρωποι μίαν ἀγαποῦν.

— Μαλιστα, δεσποινίς, δίκαιον ἔχετε,
ἀλλὰ ἔξέρτε . . . *Οἱ κύκνοι ἔχουσι τὴν
λίμνην, τὰ ὄρη οἱ ἀέτοι καὶ αἱ ψυχαὶ τὸν
ἔρωτα,* λέγει ποῦ ὁ Hugo, ἂν καλῶς ἐν-
θυμούμαι.

Καὶ ὁ Σταῦρος ὡς ψυχὴ καὶ ὀλίγον τι
ποιητὴς ἐπεθύμει τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ, ἔρωτα
πλήρη, ἀπὸ τὸν ὅποιον νὰ ἐκχειλίζῃ ἡ
καρδία του. Ἀδιάφορον ἂν τὸν ἤθελε
σπουδαῖον ἢ ἐλαφρόν, τοῦτο εἶνε ζήτημα
καλλισθησίας, καὶ ἡ γνώμη ἐκάστου, εἰς
τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸ πάντων, εἶνε σε-
βαστή.

Καὶ τοῦ Σταύρου ἡ καρδία εἶχεν ἐντός
της πολλὰ παρεκκλήσια, ὅπως ὄλων τῶν
γυναικῶν, ὡς εἶπε Γάλλος τις, οὔτινος τ'
ὄνομα δὲν ἐνθυμούμαι τῶρα, εἰς τὰ ὅποια
ἐλατρεῦτο χωριστὰ ἕκαστος Ἀγιος ἢ μάλ-
λον ἐκάστη Ἁγία.

Ἐτυχε ποτε, φίλη ἀναγνώστριά μου, νὰ ἴδῃς
που εἰς τὴν ἐξοχὴν κανὲν παρεκκλήσιον,
τὸ ὅποιον μένει ἀλειτούργητον τὸ πλεῖ-
στον τοῦ χρόνου;

Εἶδες πῶς ἀναφύοντ' ἐκεῖ καὶ ἐντός καὶ
ἐκτός, ἔτι καὶ παρὰ τὸ ἅγιον αὐτὸ βῆμα,
ἀκανθαι καὶ τρίβολοι καὶ διάφορα ἄλλα
ἄγρια φυτὰ;

Οὕτω θὰ καταστῇ καὶ ἡ καρδία ἐκείνη
ἢ ἔχουσα μὲν παρεκκλήσια, ἀλλὰ μὴ κα-
τοικίζουσα αὐτά.

Ἄλλως τε: «C'est Dieu qui mit l'
amour au bout de toute chose». Θεῖον
δώρημα ὁ ἔρωσ, λέγει καὶ πάλιν ὁ Hugo.
— Εἰς τὸν ἐνικὸν ναί! Ἀλλὰ μήπως εἰς
τὸν πληθυντικὸν ὄχι; Καὶ διατί, παρακα-
λῶ; Ἀρκεῖ τὰ πεπτικά σου ὄργανα, καὶ
πρῶτον πάντων ὁ στόμαχος, νὰ ἦνε ὑγι-
οὺς κράσεως καὶ τότε ὅσας δῆποτε χυλο-
πήτας καὶ ἂν παραστῇ ἀνάγκη νὰ φάγῃς
νὰ μὴ τὰς κακοχωνεύσης. Διότι δὲν πρέ-
πει ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι καὶ ὁ Σταῦρος ἐφα-
γεν ἀρκετὰς χυλοπήτας. Τῶρα ἂν ἐκ λαι-
μαργίας ἢ οὐ, ἄλλο ζήτημα.

Καὶ ὅμως ἂν ὄλα τ' ἀνωτέρω ἀπορρι-
φθῶσιν ὡς μὴ ὀρθά, πάλιν δύναται ἀπολο-
γούμενος νὰ εἴπῃ ὅ,τι καὶ εἰς τὴν κόρη
τῶν Ἀθηναίων ὁ Byron:

Can I cease to love thee? No!

Εἶχεν ἀγάπην πρὸς τ' ὠραιὸν φύλον.
Ἐδύνατο νὰ κάμη ἄλλως; Ὁχι! Ἀμαρ-
τία ἐξωμολογημένη, ἀμαρτία οὐ λογιζέται.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡμεῖς οὕτω φλυαροῦμεν περὶ
ἔρωτος, ὁ Σταῦρος συνοδεύων τὴν Χριστί-
ναν πορευομένην εἰς τινὰ φίλην τῆς δια-
λέγεται πρὸς αὐτὴν, ἐνῶ ἡ μικροτέρα ἀδελ-
φὴ μετὰ τοῦ μόνου καὶ μικροτέρου ἀδελ-
φοῦ, προπορεύονται ἀλληλοκρατούμενοι
διὰ τῶν χειρῶν.

Ἀκούσωμεν.

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ. Πιστεύσατε
ὅτι δὲν τὸ εἶπα διὰ νὰ σὰς τὸ ὑστερήσω.
Ἄν ἤξευρα δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ πῶ ὅτι εἶνε
ὠραιὸν.

— Καὶ μήπως νομίζετε, δεσποινίς, ὅτι
καὶ πρὶν τὸ πῆτε δὲν θὰ σὰς τὸ προσέφε-
ρα; Σὰς βεβαιῶ ὅτι πρὸ πολλοῦ τοιαύτην
εὐκαιρίαν ἐζήτουν. Καὶ τῶρα λοιπὸν ὅτε

τὸ ἐπέτυχα θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν τὸ δε-
χθῆτε.

— Μὰ τί εὐκαιρίαν εἶπατε ὅτι ἐζή-
τεῖτε;

— Νὰ σὰς προσφέρω ἓνα ἐρυθρὸν τρι-
αντάφυλλον.

— Καὶ διατί ὄχι κίτρινον; Μ' ἀρέσει
καλλίτερον τὸ χρῶμα τοῦτο.

— Καὶ ὅμως φορεῖτε ζώνην ἐρυθράν.
Ἄλλως τε κίτρινον τριαντάφυλλον ποτὲ
δὲν ἤθελον σὰς προσφέρει.

— Ὡς πρὸς τοῦτο ἀλλάζει. Ἐμπορεῖ ν'
ἀγαπᾷ ζώνην ἐρυθράν, ἀλλὰ καὶ τὸ κίτρι-
νον τριαντάφυλλον μὲ ἀρέσει πολὺ.

— Ἄν εἶχετε κίτρινον τριαντάφυλλον,
καὶ ἐπρόκειτο νὰ μὲ τὸ δώσετε εἰς ἀνταλ-
λαγὴν τοῦ ἰδικοῦ μου ἐρυθροῦ, θὰ μὲ τὸ ἐ-
δίδατε;

— Πολὺ βιάζεσθε... δὲν ἐφθάσαμεν εἰς
τὸ ζήτημα αὐτό.

— Ἐφθάσαμεν ὅμως εἰς τὸ σπίτι τῆς
φίλης σας, καὶ σεῖς ἀκόμη δὲν ἐδέχθητε τὸ
τριαντάφυλλόν μου.

— Ἐστω, τὸ δέχομαι...

— Γνωρίζετε τὴν σημασίαν του;...

— Ὁχι!

— Εἶνε...

— Εὐχαριστῶ. Θὰ τὴν ἴδω.

— Ἡ δὲ ἀπάντησίς του;...

— Θὰ ἦνε *margarita* τὴν ὁποίαν θὰ
σὰς δώσω αὐριον τὴν αὐτὴν ὥραν ἂν πε-
ράσετε ἀπὸ τὸ παράθυρόν μας τοῦ δρόμου.

— Θὰ τὴν ἀποφυλλίσω ὑποθέτω, καί...

— Ἐκείνη θὰ εἶνε ἡ ἀπάντησίς.

— Εὐχαριστῶ...

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν συμπεφωνημέ-
νην ὥραν διήλθεν ὁ Σταῦρος ἀπὸ τὸ παρά-
θυρον τοῦ δρόμου. Ἡ Χριστίνα συνεπῆς
τῷ ἔδωκε λευκὴν διπλὴν *margarita* καὶ
ὁ Σταῦρος μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἀπῆλθεν
ἀποφυλλίζων καθ' ὁδὸν μετὰ μεγάλης
προσοχῆς τὸ ἄνθος.

— Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγα-
πᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ . . . μ' ἀγαπᾷ.

Τὸν ἀγαπᾷ, εἶπε τὸ τελευταῖον τῆς φύλ-
λον, καὶ ὁ Σταῦρος ἐν μειδιᾶματι πολλὰ
σημαίνοντι, ἔθηκεν εἰς τὴν κομμοδόχην
του τὸ ἀποφυλλισθὲν ἄνθος περὶ τὸν σπόν-
δυλον τοῦ ὁποίου ἔν καὶ μόνον πέταλον
ἔμενε τὸ τελευταῖον τὸ μαρτυρήσαν ὅτι
τὸν ἀγαπᾷ.

— Ἰδοῦ, ἐσκέφθη, τραπεῖς πρὸς τὸν
οἶκον ἐτέρας ἐρωμένης του, ὅτι καμμῆ
φορὰ εἶνε προτιμότερος ὁ περιττός τοῦ
ἀρτίου ἀριθμοῦ.

Αἴσιπος

ΕΞΕΔΟΘΗ:

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΣ Ν. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΝΗΝΕΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΟΥΚΙΣΣΗ
ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ

ΕΡΓΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Θ. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

ΦΥΛΛΑΒΙΟΝ Α'